

S:t Ragnhilds Gille

Söderköping

Årsbok 1947

Uppgifter om bränder i det medeltida Söderköping

I sitt arbete om Söderköpings äldre topografi skriver Erik Lundberg: "Enligt *dokumentariska* vittnesbörd har Söderköping blivit förstört av eld 1612, 1567, 1418, 1397, 1380 och 1281." Beträffande de båda förstnämnda eldsvådorna torde uppgiften vara riktig nog, uppgifterna om de övriga har man däremot anledning att syna i sömmarna.

Lundbergs uppfattning om vad ordet "dokumentarisk" betyder är nämligen minst sagt en smula egenomlig. Skulle man acceptera den, vore en yttersta konsekvens, att man ansåg de nämnda eldsvådorna dokumentariskt bestyrkta av hans eget ovan framförda påstående! För vår del skulle vi vilja anse en händelse dokumentariskt bestyrkt endast när den finnes omtalad i ett samtida dokument, men alldeles icke när den blott finnes återgiven i en historisk berättelse, denna må vara samtida eller ej.

Santliga Lundbergs uppgifter vila nämligen på annalotiser, vilkas trovärdighet i varje fall kan diskuteras, lämpligast i rättvänd kronologisk ordning.

Stockholms gräbrödraklosters diarium (tryckt i *Scriptores rerum Suecicarum* I 67—83) omfattar händelser från åren 1008—1502, vilka i kalendarisk ordning utplacerats på årets olika dagar. Under den 2 juni meddelas: *MCCLXXXI Comburebatur Suderconia in coronatione Helwigis Regine et obiit Dominus Jacobus Archiepiscopus Upsalensis* (1281 brann Söderköping vid drottning Helwigs kröning och dog herr Jakob, ärkebiskopen i Upsala). Visserligen kommer *en* olycka sällan ensam, men en dylik anhopning verkar redan på förhand misstänkt. Beträffande eldsvådan är uppgiften den enda existerande. De båda andra låta sig däremot verifieras såtillvida som årtalet är riktigt men date-

ringen oriktig. Drottning Helwig, Magnus Ladulås' gemål, kröntes i Söderköping den 29 juli 1281. Det låter sig ovedersägligt bevisas av det stora kyrkliga privilegiebrev, som hennes gemål denna dag utfärdade och som ännu finnes i original bevarat. Dateringsformeln är nämligen "Datum Sudercopie Anno MCCLXXXI die coronationis predicta dilecte conjugis nostri. Videlicet beati Olavi regis et Martiris (Givet i Söderköping år 1281 på den dag, då vår älskade gemål kröntes, d. v. s. helge Olofs dag, konungens och martyrens).

Ärkebiskop Jakob har enligt den 1344 upplagda längden över ärkebiskopar i "Registrum ecclesie Upsalensis" dött 25 okt. 1281. Uppgiftens tillförlitlighet är höjd över de flesta tvivel, den rubbas sålunda inte av att det är dokumentariskt bestyrkt, att han ännu 2 okt. befann sig vid full vigör och utfärdat tre avlatsbrev. Annalerna förefalla ej ha känt denna uppgift utan följa i regel Sigtunaannalerna (från c:a 1290), som riktigt meddela året. Dessa sakna uppgift om drottning Helwigs kröning, som emellertid utan datum men med riktigt årtal finnes i de flesta yngre annaler.

Nu bygga utan tvivel Gråbrödrariets författare i stor utsträckning sina historiska uppgifter på annalnotiser. Man torde därför ha anledning att antaga, att notisen under 2 juni sammanfattats på så vis, att man kombinerat en uppgift om en eldsvåda denna dag 1281 med en uppgift om kröningen och en annan om ärkebiskopens död, vilka båda senare i källan omtalats under 1281 men utan datum. Möjligen ha de redan i källan befunnit sig tillsammans.

Har då verkligen Söderköpings stad brunnit 2 juni 1281? Härpå måste svaras, att det i så fall förefaller mycket litet sannolikt, att drottning Helwigs kröning kunde äga rum knappt två månader senare. Utan tvivel har nämligen en stor del av rikets främsta män varit närvarande, som fordrade logi för sig och sina följen. Skulle staden varit avbränd, torde högtidligheten ha förlagts till annan ort, så skedde ännu långt senare. Har då eldsvådan timat själva kröningsdagen, så att alltså dateringen skulle vara oriktig även för denna händelse? Det är emellertid mycket vanskligt att behandla en medeltida uppgift på detta vis och kassera

de delar därav, som inte stämma med teorin. Därtill kommer att en eldsvåda på samma plats och dag som en kröning borde ha väckt ett sådant uppseende, att den återspeglats i mer än en källa.

Poängteras måste dock, att materialet från den äldre folkungatiden är så sprött, att det ej är helt otänkbart, att ev. uppgifter om det egendomliga sammanträffandet mellan eldsvådan och kröningen gått förlorade. Emellertid finns det — som vi strax skola se — en tredje möjlighet.

Under år 1305 berättar Visbykrönikan (Scriptores I s. 39—49), en annal troligen från 1400-talets början (den omfattar händelser från åren 815—1412) "combusta est tota ciuitas Sudreopensis" (hela Söderköpings stad brann ner). Uppgiften står fullständigt isolerad, vi kunna ej kontrollera om den är helt riktig, delvis (årtalet t. ex. felaktigt) riktig eller direkt oriktig. Skulle arkeologerna kunna datera en eldsvåda till c:a 1300, förefaller det dock troligare att den ägt rum c:a 1305 än 1281. *Båda* notiserna kunna emellertid vara helt oriktiga. Först med 1380 års eldsvåda stå vi på säker mark. Däröfver förtäljer Vadstenadiariet: Conflagrauit tota ciuitas Sudhercopensis preter ecclesiam sancti Egidii (hela Söderköpings stad gick upp i lågor utom S. Egidii kyrka). Notisen är konkret och klar, Vadstenadiariet har efter allt att döma upplagts 1406. Till yttermera visso kan uppgiftens trovärdighet *dokumentariskt* bestyrkas.

Från 1385 14/5 (SRAP nr 2120) finnes nämligen ett pergamentsbrev och från s. å. 30/6—5/7 ännu ett (SRAP nr 2137), i vilka arvingarna till framtidna fru Märta Turesdotter (Bielke, g. m. Karl Magnusson (örn-fot) d. å.) stadfäste ett av henne utfärdat gåvobrev, som brunnit upp i S:t Drottens kyrka, då hela staden brann (thet bran ij Sancta Drottens kyrkio tha byn alder bran . . .). Brevet har anförtrotts kyrkan till förvaring mot brand och stöld. Helt otänkbart förefaller dock inte, att innehavarinnan tänkt sig att i en framtid donera den därmed erhållna jorden till kyrkan och att så också skett. Detta skulle då enklast förklara, varför dessa privatbrev bevarats till våra dagar. Varken Vadstenadiariet eller breven lämna som synes någon när-

mare datering, att de åsyfta samma eldsvåda är dock utom allt tvivel. Man skulle t. o. m. kunna vara tvksam om diariets årtal är exakt. Notisen är den första, som ej rör klostret, och den har placerats på ett år, från vilket eljest uppgifter saknas. Möjligt, men dessvärre obevisligt är, att vi ha en exaktare datering i gråbrödradiariets notis om en eldsvåda 2 juni 1281. Man skulle nämligen kunna antaga, att årtalet i denna uppgift är oriktigt, att det bör vara 1381 i stället för 1281 (MCCCLXXXI i st. f. MCCLXXXI). Detta dock mera som en tänkbar förklaring till den oriktiga uppgiften i gråbrödradiariet än som en exakt tidsbestämning av eldsvådan. Även årtalet 1380 torde lätteligen ha kunnat förvanskas till 1281, då man skrev med romerska siffror.

Hur som helst, så har förödelsens omfattning varit stor, tydligen på grund av åtskilliga sammanfallande olyckliga omständigheter, då ju eljest än synes ha bort erbjuda de skilda stadsdelarna ett relativt gott brandskydd. Den huvudsakliga bebyggelsen har som i alla dåtida svenska städer bestått av trähus, i vilken elden lätt fått näring. Kyrkorna voro visserligen av tegel men deras tak sannolikt av trä. Egendomligt kan förefalla, att även S:t Drottens kyrka med sitt relativt skyddade läge bakom klostret drabbats, det synes närmast böra tydas därhän att en ganska tät bebyggelse norr om klostret utmed nuvarande Drothemsgatan sträckt sig ned mot sockenkyrkan.

Av vad material S. Egidii kyrka varit byggd är okänt, den omständigheten, att den räddats, tyder möjligen på att det varit varaktigare än trä.

Uppgiften om branden 1393 har åter Lundberg — troligen indirekt, vi sakna givetvis anledning att närmare studera hans historiska metod — hämtat från Johannes Magnus, som i sitt arbete "Historia metropolitanae Ecclesiae Upsalensis" (Uppsala ärkestifts historia) på ett ställe inskjutit notisen: Per haec tempora, videlicet 1393 die S. Joannis Baptistae depraedati sunt Holmenses Teuthonici oppidum Sndercopense ea immanitate, ut nec nefati nec sexui aut sacrius parcerent, quorum capitanei erant 4 equites et 1300 pedites armati,

quemadmodum in Historia Sencorum ac Gothorum latissime tempore Regis Alberti commemoratur (Vid denna tid, midsommardagen 1393 plundrade tyskarna i Stockholm Söderköping så gruvligt, att de varken skönade ålder eller kön eller något än heligare. Deras anförare voro fyra riddare, antalet 1300 fotsoldater, såsom utförligare skildras i Svearnas och Götarnas historia under konung Albrekts tid) (där saknas dock uppgift härom).

Den uppmärksamme läsaren invänder säkerligen, att här står ju intet om eld. Däri har han alldeles rätt, och till råga på eländet finns heller ingenting härom i den källa, som Johannes Magnus begagnat. Just det brottstycke, som handlar om Söderköpings plundring av vitalianerna, har nämligen blivit bevarat (och helt nyligen publicerat av Adolf Schüek i Fornvännen 1925, s. 310). Ur en annal i en papperskodex i Linköpings stifts- och gymnasiebibliotek har den välkände samlaren C. F. Broocman avskrivit följande notis: Anno domini 1294 die Sancti Johannis baptiste Holmenses in numerosa multitudine classica invaserunt Sudercopiam deprendendo eandem nulli ordini etati aut sexui parcentes auferentes inde omnia mercemonia et omnem suppellectilem nichil penitus relinquendo Constituerant eciam sibi capitaneos Dominum Henricum de Branijis, Ottonem Peccatil, Laurencium Beijare et Johannem Sanowicz eum Alberto Peccatil armigero. Fuerant autem sagittarii ultra MCC qui discurrerunt de domo in domum in securi et ascia omnia invadentes eciam hostia (ändring av Broeman från ostia, säkerligen oriktig) ferrea, tunc temporis Domino Ragvallo Annundi Canonico Lincopensi ad Sanctum Laurentium stockholmarna Söderköping med en talrik flotta, utplundrade staden utan att skona stånd, ålder eller kön samt bortförde därifrån alla handelsvaror och allt husgeråd, så att intet fanns kvar. Till anförare hade de ridarna Henrik von Brandis, Otto Peccatel, Lars Beijare och Johan Sanewitz samt väpnaren Albert Peccatel. Men de hade över 1200 bågskyttar, som sprungo ur hus och i hus och med yxor och bilar bröto upp dörrar även av

järn. Vid den tiden var linköpingskaniken herr Ragvald Anundsson kyrkoherde vid S:t Lars).¹⁾

Broeman har även ändrat årtalet till 1394, och det torde ha sin riktighet, såsom A. Schück påvisat.

Aterstår branden 1418, för vilken det i regel pålitliga Vadstenadiariet är vår källa: Eodem anno in crastino Olavi conflagrabat tota civitas Helsingborgh simul cum castro & ecclesiis præter claustrum. Similiter civitas Sudhereopensis in die S. Petri ad vincula. (Samma år [1418] den 30 juli brann hela Hälsingborg med slottet och kyrkorna utom klostret. Likaså Söderköping den 1 aug.)

Härom är föga annat tillägga än att diarieskrivaren näppeligen varit så lakonisk om det närbelägna Söderköping, Vadstenas egen uthamm, om denna eldsvåda varit mera omfattande och t. ex. drabbat någon av kyrkorna.

Ovanstående är vår faktiska kunskap om den röde hanens härjningar i Söderköping. Summariskt skulle man kunna säga, att eldsvådor inträffat 1418 och möjligen 1305 samt att staden i början på 1380-talet totalt ödelagts av eld.

Härutöver veta vi intet men kunna hålla för sannolikt, att flera eldsvådor gått fram över staden.

I Söderköpings historia har utan tvivel ödeläggningen c:a 1380 haft en verkan på stadens prosperitet, som sedan ytterligare stegrats av plundringen 1394. Vål fanns där även långt senare betydande rikedomar, men åtskilligt tyder på att bebyggelsen glesnat. Sålunda synes området väster om Drothemsgatan av åtskilliga "pärmbrev" att döma under 1400-talet mest ha bestått av s. k. kålgårdar. Med någon överdrift skulle man därför kunna säga, att de båda olyckorna beteckna slutet på en Söderköpings guldålder. Ännu tvenne sekler förblev dock staden en av rikets mest betydande. När den verkliga nedgången till sist kom hade den helt andra orsaker än eldens härjningar, låt vara att dylika spelat en ej obetydlig roll därför.

¹⁾ Översättningen av den uppenbart fördärvade texten är en smula fri.

Fig. 1.

Otvivelaktigt kan man undra, om det inte ännu finns något handgripligt bevis på de olyckor, som under 1300-talets båda sista decennier drabbade Söderköping. Staden har t. ex. en lagbok, som är utskriven 1387 — en verklig praktbok, som klart vittnar om att man då ingalunda var barskrapad. Stadslagen är minst 30 år äldre, har Söderköping förlorat en äldre lagbok eller är den bevarade den äldsta? För det senare alternativet talar avgjort, att lagboken i fråga möjligen är den äldsta eller åtminstone den näst äldsta bevarade handskriften av stadslagen och i varje fall på vissa punkter står den ursprungliga texten närmare än Stockholms lagbok.

Fig. 2.

Däremot förefaller det troligt, att stampen till stadens sigill gått under antingen vid eldsvådan eller plundringen. Vi ha i en föregående årgång av denna bok beskrivit stadens medeltida sigill. Författaren hade då ännu inte hunnit observera att ett dylikt (fig. 1) fanns även under pergamentsbrevet 1377 25/3 (SRAP nr 1257). Vid ett flyktigt påseende har detta sigill samma utseende som det förut först från 1399 (1398 är tryckfel) kända stora sigillet (fig. 2), vilket alltså skulle ha funnits ett tjugotal år tidigare, en i och för sig föga märkvärdig upptäckt.

Fig. 3. Peringsköldens ritning av sigillet fig. 1.

En närmare granskning ger emellertid ett annat resultat (märkligt nog räcker det obetydliga fragmentet av 1399 års sigill, knappa 2 kvem., till att igenkänna det såsom varande av den yngre typen), det rör sig om två skilda sigill. Enklast torde man beskriva skillnaden så: det äldre sigillet är ett framstående konstverk av en okänd mästare, det yngre är en hantverksmässig efterbildning antagligen av ett vaxavtryck av det äldre. Störst är kanske skillnaden mellan det äldres välformade lejonansikte med sin utsträckt tunga och det yngres tafatta försök att framställa en bild av det ädla djurets anlete.

Med detta fynd kunna vi också bättre förklara hur Peringsköld (fig. 3) och efter honom Södersten kunnat åstadkomma den något unika bild av stadens sigill, som länge prydde årsbokens omslag, den förre har ritat av ett kanske icke helt perfekt exemplar av det äldre sigillet.

Det yngre sigillet har alltså möjligen en eldsvåda att tacka för sin tillkomst. Kuriöst nog vill det också synas som om samma orsak vållat dess försvinnande. Under 1500-talet användes det alltmera sällan, troligen blott för att i egentlig mening representera staden. Sista gången är sålunda på städernas förening 1531. Sedan finnes knappast någon bevarad handling, där det borde funnits, före 1569, men då saknas det. Man skulle därför möjligen kunna tillåta sig den gissningen, att det gått under i branden 1567, något som naturligtvis är fullständigt obevisligt och även motsäges av att stadens sekret räddades och sedan begagnades under riksdagsbeslut och andra högviktiga handlingar.

Fyra Söderköpingsbilder av J. Chr. Berger

Söderköping med sin pittoreska stadsbild och sin karakteristiska omgivning har flera gånger lockat konstnärerna. Sammanlagt finns ett 40-tal teckningar och målningar med Söderköpingsmotiv av äldre datum. Ett 10-tal av dessa ha Johan Christian Berger till upphovsman.

Berger föddes i Linköping 1803 och kom i unga år till England, där han studerade akvarellmaleri. Det uppgives, att han haft själva Turner till lärare. Konstnärrens engelska skolning är i varje fall tydlig under nästan hela hans produktion. En sådan glansfull lyster i färgen och lättflytande akvarellteknik ägde inga svenska konstnärer på Bergers tid. Hans motivkrets begränsades mest till mariner. I denna art är han genombrottskonstnär av långt större betydelse än Marcus Larsson, men hans konst är ännu mycket okänd.

Vad som förde Berger till Söderköping kan jag icke säga. I Uppsala universitets bibliotek finnas i alla fall 6 vackra akvareller och 5 teckningar med motiv härifrån. Flera av dem äro rena studieblad med detaljer av naturpartier och byggnadsverk. Akvarellerna ha den äkta Bergerska lyskraften i den lätt och flytande pålagda färgen, som skimrar i silvertoner. Enligt vad jag kan förstå, äga de också en stor topografisk trohet, sedda som de äro med verklighetskär blick. Tre av dem skola här presenteras jämte en mera officiell oljemålning, som nyligen hamnat i Östergötlands museum.

Den första akvarellen (fig. 1) återger staden från väster. Drothems kyrka och klockstapel dominera förgrunden och längst t. v. skymtar rådhusets lilla tornhuv. Mitt i bilden reser sig stadskyrkans eleganta takryttare bredvid klockstapelns smäckra spira samt Boss-

Fig. 1. Söderköping från väster. Akvarell i Uppsala Universitets bibliotek.

gårdens vackra 1700-talshus. Storåns breda vatten speglar strändernas grönska och hus. I bakgrunden t. v. reser sig Ramunderberget, som speglar sig i ån.

En annan akvarell, som ej återges här, har valt slussen till föremål. I bakgrunden höjer sig Ramunderberget, vars främre hälft ännu är skoglös. Den tredje akvarellen återger staden på närmare håll från öster (fig. 2). I förgrunden glider kanalen, och på andra sidan ligger staden lugn och trygg i sommarsolen. Den enkla och harmoniska bebyggelsen består av en- och tvåvåningshus, rödfärgade eller putsade. Mäktigt över de låga husen höja sig kyrkorna. På bladet återfinner man även några detaljstudier: överst ett parti av bebyggelsen och en strandrensa. Bladet är signerat: Johan Christian Berger Söderköping 1832 (?).

I Östergötlands museum finnes en oljemålning, nyligen deponerad av Nationalmuseum, av samma konstnär föreställande kanalens invigning 1832. Tavlån är signerad och försedd med årtalet 1855. Detta sena årtal kan förklaras därav att konstnären tidigare gjort en målning med samma motiv och nu, sannolikt på beställning upprepat det. Scenen är här Mems sluss. Stolt glider jakten *Esplendian* in i slussen dragen av kanaldirektionens ledamöter. I förstäven står Karl Johan själv och besvarar det trogna folkets hyllning. På högra sidan paraderar ett kompani ur Kronobergs regemente. Skådelystna människor kanta kanalbankarna. Närmast t. v. ses en gammal prästman. Det kan föreställa prosten Stenkula i Ringarum, som framförde folkets hyllning. Längre i bakgrunden vid åkröken ses transitomagasinet, som för tillfället inretts till matsal. Nära 400 personer intogo där middag som avslutning på den högtidliga dagen. Längst bort ses en slup, förmodligen kanonslupen *Neptunus*, som följde efter *Esplendian*. En åskådare, gamle överste Per Reinhold Tersmeden, har skildrat samma tillfälle som Berger målat: "Då vi i skymningen nalkades sista slussen kan jag ej beskriva den hämryckande anblicken av fältet, bergen och själva Östersjö havsviken som lyste av bara eld. En oräknelig folkskara vimlade över land och vatten . . ."

Invigningsfesten, som ägde rum den 26 september 1832, gynnades av vackert men något mulet väder, he-

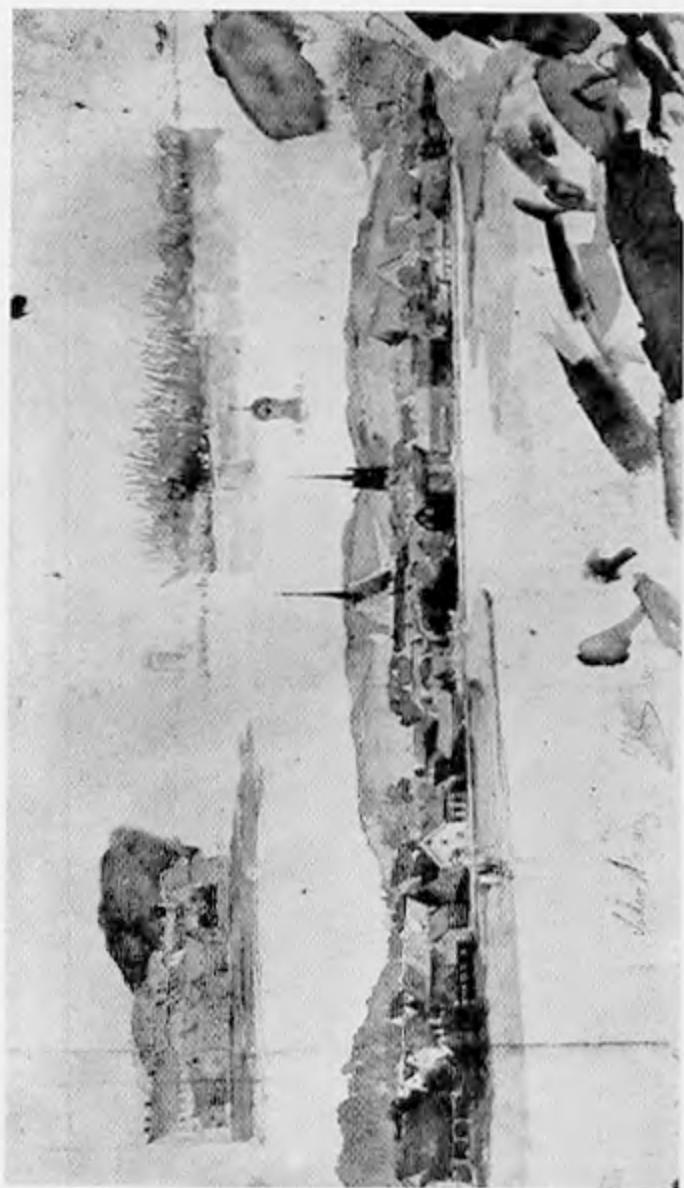

Fig. 2. Parti av Söderköping. Akvarell i Uppsala Universitets bibliotek.

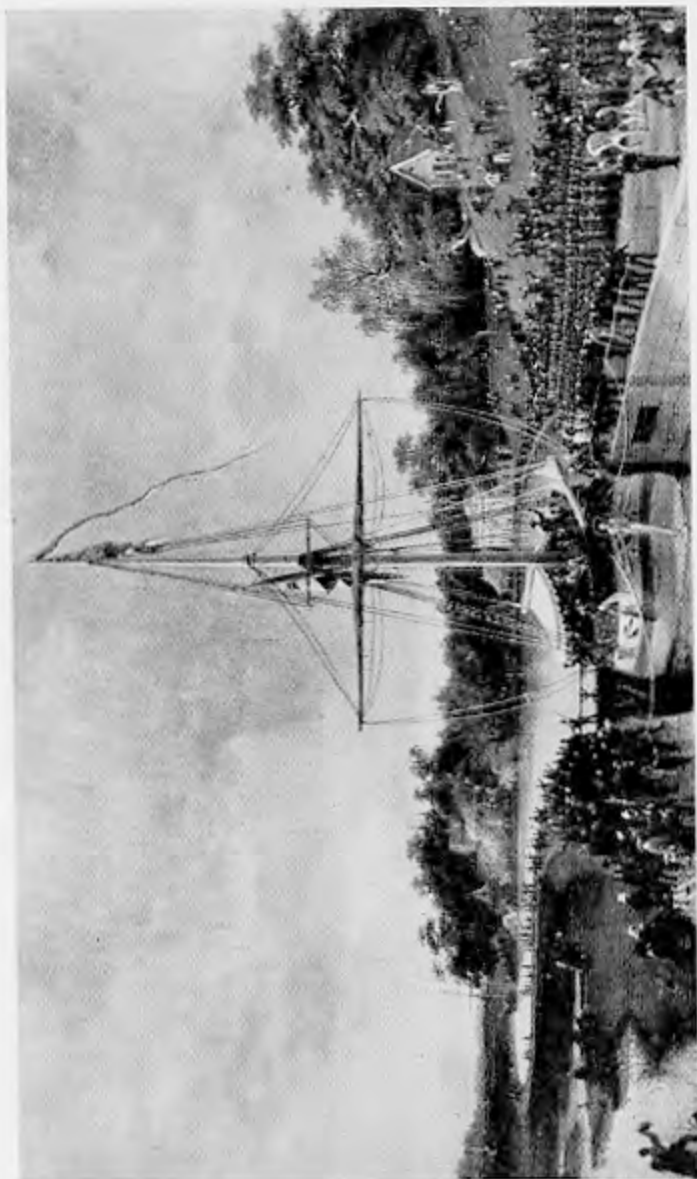

Fig. 3. Göta kanalns invigning 1832. Oljemålning. Nationalmuseum. Deponerad i Östergötlands museum.

ter det i skildringarna. Över 10.000 personer hade från stranden hyllat majestätet. När högtidligheterna voro över åstadkom mörker och trängsel i förening med "en livad sinnesstämning", som det heter i Nermans kanalhistoria, att många människor ramlade i kanalen. Det var då uttrycket "bums i kanalen" uppstod. Många "slutade sålunda i kanalen sin dag, men lyckligtvis ej sitt liv", heter det också i en samtida skildring.

Borgmästare i Söderköping

Den 31 december 1946 upphörde magistraten och rådhusrätten i Söderköping i och med att staden i juridiskt hänseende den 1 januari 1947 förenades med Hammarkinds, Stegeborgs och Skärkinds domsaga. Därmed slutade en 579 år gammal institution att fungera, och Söderköping blev en ärevärdig tradition fattigare.

Till en början fanns endast råd och rådsmän, de senare tolv till antalet. Av dem fungerade fyra som rådsordförande och titulerades "herrar" (på latin domini, i facklitteraturen kallas de borgar-domini). Cirka 1360 fingo de titeln borgmästare. Fyra dylika funnos sedan till på 1600-talet, vilka parvis alternerade i tjänsten ("sutto") vartannat år. Vilka som voro "sittande borgmästare" udda eller jämna år, kan dock först urskiljas från 1571.

Till en början kallades domstolen "borgmästare och råd". På 1600-talet infördes benämningen magistrat. I spetsen för båda stod borgmästaren, vald av stadsinnevånarna, under senare tider utrustad med Kungl. fullmakt. Det kan måhända hava sitt intresse att följa en ännu så länge visserligen icke fullständig, men dock ganska fullig förteckning över stadens borgmästare från medeltiden till domstolens upplösning. Det är verkligen en imponerande kedja, som har följande utseende:

Borgar-domini,

eller rådsordförande, praktiskt taget borgmästare, frånsett att själva titeln ännu ej fanns i Söderköping:

1253	Gotulfus Rutenus.
1283—1301	Nieholans.
1293	Gisika.
1293	Gerike Plump (Gerard).
1293—1301	Könike Bagge.

Borgmästare.

1367	Adam, skeppsägare, förde i juni 1368 eget skepp till Lübeck och återvände med last av salt och kläde.
1376	Gotskalk Spälkin och Jon Östensson.
1380	Ragvald Djäkn och Gotskalk Groota.
1399	Herman Gillene.
1409	Jakob Johansson.
1419—20	Lydeke Tempelman.
1434	Nils Bengtsson.
1434	Sigurd.
1443	Lasse foyglare (Laurens tiglare), borgmästare 1443, 1447, 1458, sannolikt tegelbruksägare.
1444—63	Effreka Stensson.
1445	Hans Birgersson.
1458—60	Staffan Persson.
1460, 1468	Sigurd i Trumbo.
1466—82	Peder Svensson.
1467—82	Hans Persson.
1467—82	Peder Knutsson.
1475	Herman Grote, kan dock möjligen ha varit prästman.
1477—82	Storkar Karlsson.
1476—1502	Knut Brodersson.
1482	Jon Siggesson.
1494	Peder Spegelberg och Hans Vinter.
1495	Nils Vinter.
1495—1510	Per Andersson.
1502—19	Tideman Gotskalksson, brorson till biskop Henrik Tidemansson i Linköping.
1504	Jakob Persson.
1507—29	Lasse Birgersson, häradshövding i Hammarkinds härad.
1516—24	Anders Simonsson (1525—35 i Stockholm).
1524	Staffan Prytz och Gunne Larsson (föret i Linköping).
1527—31	Per Jonsson (skrivare).
1529—35	Erik småsven.

1555, 1562	Hans Turesson.
1571—73	Sven Töriesson (sittande udda år).
1571—91	Per Andersson (sittande udda år).
1572	Sven Persson (sittande jämna år).
1572—78	Henrik (Staffansson) Prytz (sittande jämna år).
1575—77	Per Simonsson (sittande udda år).
1574—86	Henrik Jakobsson (sittande jämna år).
1579—97	Hans (Tidemannsson) guldsmed (sittande udda år).
1580—1618	Evert Holm (sittande jämna år).
1588—1606	Kurt Ståle (sittande jämna år).
1593—1597	Erik Knutsson (sittande udda år).
1599—1607	Eskil Larsson (sittande udda år).
1599—1607	Jöns Gustafsson (sittande udda år).
1609—1619	Hans Persson (sittande udda år).
1613	Vaste Persson (förut i Västervik).
1620	Henrik (Persson) Prytz.
1620	Jöns Larsson.
1630	Hans Prytz och Carl Jonsson.
1634	Carl Jonsson och Pehr Andersson.
1643	Arvid Larsson.
1644	Jöns Valentinsson.
1648	Jöns Valentinsson och Herman Vibbling.
1661	Erassmus Rizander.
1669	Joach. Vibbling.
1675	Erassmus Rizander och Lars Mogathæus.
1687	Jöns Cedermark och Måns Eneroot.
1691	Måns Eneroot (ensam).
1697	Swen Swan.
1704	Johan Nordman.
1723	Carl Gustaf Grotte.
1733	Lars Bonander, avsked 1748, död 1749.
1749	Carl Johan Kinborg, avsked 1769, död 1806.
1769	Nils Törnroth, död 1776.

1776	Lorentz Isaac de la Rose, avsked 1808, död 1817.
1809	Swen Math. Theod. Cederborg, t. o. m. 31/7 1837, död 18/9 1849.
7/8 1837	Sven Malmqvist, död 21/11 1853.
17/7 1854	Pehr Blidberg, död 25/2 1882.
12/10 1883	Gustaf Algot Hagberg, död 3/5 1922.
4/5 1923	Anders Emanuel Öster (t. f. 10/2 1922).
